

SEX=БАЛЯСЫ

НЮансы НАШАГА ЧАСУ

Нядаўна з'явілася паведамленне, што галівудскія «зоркі» зрабілі масавае сэлфі без макіяжу. Амерыканская актрыса Дру Бэрымор выклала ў сваім інстаграме здымак з каляжанкамі па «цэху» з вяршыні гары ў Мексіцы. Што ў гэтым такога, спытаеце вы? Па сутнасці, быццам бы нічога, прынамсі, з мужчынскага пункту гледжання. Нам чаго хвалявацца? («Жаночая прыкмета: выйшла з дому без макіяжу — сустрэнеш усіх знаёмых!») Праўда, крыху здзівілі каментарыі пад тым здымкам. Маўляў, без касметыкі названыя вышэй «зоркі» — самыя звычайныя па знешнасці людзі.

Пагаджуся з гэтым відавочным выказваннем. («Ты можаш быць лэдзі самых вытанчаных музычных густаў, але ўсё роўна на карпаратыве станцуеш пад «Ленінград», пракрычаўшы ўсе словы на памяць».) Але трэба ўлічваць, што «зоркі» — людзі публічныя, да таго ж жанчыны.

Паўстаць перад староннімі без макіяжу для іх — гэта як прылюдна агальніцца. Прычым, мабыць, нават у большай ступені, чым як бы зрабіўшы тое фізічна, напрыклад, паводле ролі. Бо заўсёды можна спаслацца на задуму рэжысёра, нават калі сам пахуліганіць не супраць. («Адзін раз на тыдзень — проста будзьце сабой! У астатнія шэсць — аднаўляйце рэпутацыю».) Ну, дык тое ў кіно. А ў жыцці яшчэ круцейшы «галівуд» бывае, калі агаляюцца, як той казаў, направа і налева...

Сама 21-гадовая мадэль ухілілася ад каментарыяў прэсе. Фатограф жа быў у захапленні ад піяру...

дарэмна. У сябе трэба верыць».) Па-другое, дзяўчына ў анкеце пазначыла, што мае дзесяцігадовы стаж работы. Як вам? («Ну навошта ты гэта зрабіў? — Я быў малады! — Гэта было два дні таму! — Ммм, якія былі часы...») На абарону сваёй падначаленай стаў міністр унутраных спраў. «24-гадовы ці 30-гадовы выйграе ў вопытнага 50-гадовага. Гэта нармальна і гэта працуе». Ну, сапраўды, — «у цябе выдатны характар, проста ў людзей нейкая слабая псіхіка»... Але ж мы пра іншае, пра тыя самыя пікантныя здымкі наваспечанага намесніка міністра ўнутраных спраў. Як прыватная асоба дзяўчына вольная рабіць што хоча, хаця і ў гэтым выпадку з галавой трэба сябраваць. Ці да твару такія паводзіны дзяржслужачай? («Раней я непакойдзя, што мяне могуць кінуць і забыць. Цяпер баюся, што мяне могуць запомніць і знайсці».) Хіба толькі загадка прызначэння крыецца ў словы «еўраінтэграцыя»?

Гісторыя з агаленнем практычна ў той жа час мела месца і ў нашай краіне. Вось ужо сапраўды, як у тым анекдотце. «Толькі ў нас «пята кропка» — не частка цела, а падзея! А поўная... — увугле комплекс мерапрыемстваў!» Сталічная міліцыя пыталася ў карыстальнікаў сеціва, што рабіць з дзяўчынай, якая ў ніжняй бялізне сфатаграфавалася ў пікантнай позе на... плошчы Перамогі ў Мінску? Сама 21-гадовая мадэль ухілілася ад каментарыяў прэсе. Фатограф жа быў у захапленні ад піяру... Хацелася б сказаць нешта кшталту «не такая страшная бяда», але ж... Дзяўчына, прыгожая і таленавітая, ледзьве не пераступіла мяжу, якую пераступаць нельга. На месцы нашых праваахоўнікаў я б проста пагаварыў з ёй шчыра. («Маё дзяцінства прайшло без інтэрнэту. Можна, таму я разумею, што за языком трэба сачыць, а за словы — адказваць».)

Фота Сяргея НІКАНОВІЧА.

...Агаленне бывае не толькі фізічным. І калі за апошнім стаіць мэта паказаць найперш маладое цела, дык пры агаленні душы часам можа не дапамагчы нават прыгожая «вокладка» — выскачыць уся паднаготная. 19-гадовая дачка расійскага тэнісіста Кафельнікава выказалася ў сеціве адносна свайго палёту не на асабістым самалёце, а на звычайным рэй-савым: маўляў, захацела пабыць у адным салоне разам з «нікчэмнымі людзьмі»... Неўзабаве ў інтэрнэце з'явіліся... зратычныя фатаграфіі аўтара выказвання — магчыма, каб неяк (як бачылася маладой дзяўчыне) згладзіць наступствы сказанага раней.

А як вам нядаўняя гісторыя пра прадпрымальнага жыхара Магілёва, які падазраецца ў шантажы палюбоўніка жонкі? 36-гадовы мужчына, даведаўшыся пра здраду другой палавінкі, зарэгістраваўся пад прыдуманым імем у сацыяльных сетках, каб весці пераліску з тым самым палюбоўнікам з мэтай... атрымання грошай за маўчанне пра яго сувязь з замужняй жанчынай. Праўда, высокія пачуцці з усіх бакоў? («Ты выйдзеш за мяне замуж? — А ты мне за гэта што?»)

...А галівудская «зорка» ўсяго толькі і напісала пад здымкам, што клікае шанаваць сяброў, дзяліцца дабром, будаваць планы на будучыню. Простыя, але вельмі важныя для нашага часу словы. «Калі вы са шчасцем, заходзьце без стуку!»

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Адкрыў сваё сэрца!»

(Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)
— **Якім чынам збіраеце матэрыял для «Павы»?**

— Па вёсках мы не ездзім і песні не запісваем. Бо ёсць ужо шмат сабраных хрэстаматый па фальклоры. Асабліва нам падабаецца зборнік польскага этнографа Міхала Федароўскага. Бярэм адтуль мелодыю ці тэкст альбо тое і іншае. Калі гэты матэрыял адгукаецца ўнутры нас, тады прыдумляем, як яго аформіць, як сыграць, што можам дадаць, ад чаго адмовіцца. Вядома, гэтым не абмяжоўваемся. Зараз у сеціве шмат аўтэнтчных беларускіх аўдыёзапісаў, якія могуць стаць асновай для нашых будучых апрацовак. Часам падслухоўваем і тое, што знаходзіць Студэнцкае этнаграфічнае таварыства.

— **Як адбываецца сам працэс «перакрыўкі»?**

— Мы амаль нічога не перапрацэсавым. Мелодыю пакідаем некрану-

праўляць іх і паступаць так, як ты лічыш патрэбным. Бо толькі ў такім выпадку здзейсненае мае сэнс. Інакш яно нікому не патрэбна.

— **«Калі крытыка трапляе да цябе ў душу, гэта сведчыць менавіта аб тым, што ты зрабіў не ўсё, што мог».**

— **На твой погляд, «Пава» карыстаецца папулярнасцю?**

— Так, але толькі ў вузкім беларускамоўным коле. І яно дужа спецыфічнае. Казаць пра тое, што нас ведаюць па ўсёй Беларусі, нельга. Хаця апошнім часам мы сталі часцей з'яўляцца на тэлебачанні і больш ездзіць з выступленнямі па краіне.

— **«Паву» часта крытыкуюць знаўцы музыкі. Як ставішся да гэтага?**

— Балюча. Але, калі крытыка трапляе да цябе ў душу, гэта сведчыць менавіта аб тым, што ты зрабіў не ўсё, што мог.

Гурт «PAWA» ў поўным складзе.

— **Можаш адказаць на пытанне, дзеля чаго працуеце?**

— Цікава было б задаць яго кожнаму ўдзельніку гурта. А я пакуль што дапамагаю сябрам. Пэўна, каб адказаць на гэтае пытанне, трэба самой стварыць уласны праект.

— **А як жа мэта — прывіваць беларусам сваё, роднае?**

— Нашто? Калі гэта добрая рэч — яна прыжывецца, калі дрэнная — памрэ. Вось і праварым (усміхаецца).

— **Завіла сябе на думцы, што міжвольна праводжу паралель паміж двума гуртамі. Калі «Пава» дапамагае вярнуцца да фальклорных вытокаў, то «Нельга забыць» — да літаратурных.**

— І тут для мяне вяртанне — не мэта. Я люблю граць з хлопцамі з «Нельга забыць», і мне даспадобы, што з гэтага атрымліваецца. Да таго ж мне блізкія тыя ідэі, што мы бярэм з літаратурных твораў, асабліва Уладзіміра Караткевіча. У яго атрымліваецца так паказаць беларуса, нібы ён суперчалавек па ўсіх маральных якасцях. Цудоўна, што можна пабачыць сябе ў вобразе яго герояў. Хаця, калі тое, што напісаў Караткевіч, бліжэй да сучасных рэалій, то каб актуалізаваць вершы

Максіма Багдановіча, трэба прыкласці крыху больш намаганняў.

Акрамя песень, пакладзеных на вершы беларускіх аўтараў, у нас таксама ёсць шэраг кампазіцый на творы Міхаіла Бараноўскага, нашага лідара і ідэйнага натхняльніка. Пакуль яны не запісаныя ў асобны альбом, таму часам складаецца адчуванне, што мы засяроджаны выключна на перакладанні вершаў на музыку, хаця гэта зусім не так.

— **Ёсць адчуванне, што ты на сваім месцы?**

— Так. Але ў той жа час разумею, што быццам бы не пачала рабіць тое, на што здольная. Магла б больш і лепш.

— **Што перашкаджае?**

— Каб вырас плод, ён павінен саспець. Патрэбны час, каб дарасці да пэўных рэчаў і станаў.

— **Як думаеш, ці маеш свабоду творчасці?**

— Напэўна, не. Гэта, хутчэй, пастаянны складаны працэс барацьбы з несвабодай, які патрэбны, каб адчуць у сабе ўпэўненасць і разуменне таго, чаго я хачу насамрэч. І гэтае абмежаванне ідзе на карысць.

Мы разважалі нядаўна з Міхаілам Бараноўскім пра тое, што нельга ствараць штосьці толькі для сябе, што глядач і слухач усё адно існуюць і на іх варта арыентавацца. Але я наіўна веру, што ўсё ж такі можна. Калі музыка ставіць за мэту поспех, славу ды багацце, тады яму цяжка ствараць. Як можна да канца раскрываць сваё сэрца і адначасова думаць, як на гэта адрэагуе? Калі адкрываеш сэрца, то, тэарэтычна, слава і багацце могуць прыйсці, але неабавязкова. Гэта не павінна быць галоўным.

— **Дзеля чаго тады выступаць?**

— Для мяне мае значэнне сам працэс адчуванняў, пачуццяў, якія ў сабе адкрываеш у момант таго, як спяваеш і граеш. У стасунках паміж людзьмі я бачу тое ж самае раскрыццё душ. Творчасць, глыбіня і ўся сушэтная крутасць можа быць і паміж дваімі людзьмі, і паміж выступоўцам і залай. Я лічу сябе чалавекам досыць інтравертным. Але, мяркую, музыка — гэта мой сродак размовы з сабою і са слухачом.

«Веру, што чалавек мае права не рабіць тое, чаго ён не хоча.

Але для гэтага трэба мець смеласць і ўпартасць, праяўляць іх і паступаць так, як ты лічыш патрэбным».

Мне часам дзіўна чужа збоку і здзіўлена ўсведамляць, што прыгожа атрымліваецца, што гэта ўва мне ёсць такія гукі. Я здзіўляюся гэтаму, як і з'явам прыроды. Калі ёсць супадзенне ў тым, як гучыць мой унутраны голас і той, якім я спяваю, тады адбываецца сапраўдны чуд.

Вераніка ПУСТАВІТ.
pustavit@zviazda.by

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар
КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела

Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Выдавец — Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@zviazda.by

Газета аддрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.008.

Нумар падпісаны ў 19.30 30.11.2016 г.